

sploh, je v seji 19. novembra, ko se je znana razprava nadaljevala, strastno ropotal blizu 2 uri socialni demokrat Schuhmeier. Govoril pa je k praznim klopem; še lastni somišljeniki ga niso marali poslušati. Enako nevarno je udrihal po katoliški cerkvi češki mokač Klofač. Vsem predgovornikom je pa odgovarjal v imenu katoliških Čehov, Slovencev in Rusinov, ki so združeni v slovanskem centru, moravski poslanec, odvetnik dr. Hruban. Njegove možate besede so vzbudili največjo pozornost. Katoliški poslanci so mu živahno pritrjevali — liberalni glasno ugovarjali. Dokazal je, da vse zdajšnje gibanje proti francoskim redovnikom ni nič drugega, kakor: zatreti katoliško cerkvo in priklopiti Avstrijo Prusom. Zato je pa tudi brez števila poslancev po končanem govoru častitalo dr. Hrubanu, med njimi tudi krščanski socialci. Za dr. Hrubanom je govoril proti redovnikom še dr. Gross, potem pa je poskušal nekako pomiriti razburjene duhove naučni minister dr. Hartel. Rekel je, da niso redovniki v tolikem številu naseljeni v Avstriji, da bi bila njihova posestva v nevarnosti. Brez števila govornikov je že vpisanih za in proti. Proti redovnikom bo govoril tudi dr. Tavčar.

V varstvo vinorejstva.

Več občin iz Haloz je poslalo poslancu Žičkarju petico na državni zbor, na kateri je podpisanih 50 vinogradnikov, da se varuje domače vinarstvo, ker sicer propadejo vinogradniki. Enaka prošnja se bo predložila tudi gosposki zbornici.

Politični ogled.

Naša rešitev. Ljubljanski list «Slovenec» je v jedri zadnjih števil razpravljaj, kako ljuto se sedanje čase zaganjajo v južne Slovane Nemci, Italijani in Mažari. Na vsaki način nas hočejo pozobati. In potem se vpraša dalje: «Kaj moremo storiti proti temu? Edino, kar nam preostaja, je organizacija ljudstva. Na »razumnistvo« se ne moremo zanašati, saj je poznamo. Hrvatje imajo vseučilišče, imajo akademijo, imajo galerije, imajo srednje šole, in kaj jim to

Kar ga je najbolj bolelo, je bila misel, da ne more pri nikomur najti tolažbe. Saj ni smel niti s spovednikom govoriti o svoji nesreči, ne da bi prelomil tisti pečat, katerega neomadeževano ohraniti je obljubil. O kolikrat se mu je bližal skušnjavec, ki je njegov ponos vzbujal proti globokemu poniževanju, njegov nagon za prostost proti izgubi prostosti, njegovo hrepenenje po tolažbi proti duševni osamelosti. Vso odločnost svoje močne narave, svojo od srčne udanosti oživljeno dušo je porabil v to, da bi prišel do zmage.

Mislite si človeka, ki je dozdej z duševnimi močmi in srčno udanostjo deloval in v tem delu sladkega zadovoljstva iskal in ga našel, kako sedi samotni v celici in kako z rokami slamo veže in plete v preproge. Kolikrat mu je šepetal skušnjavec v teh samotnih urah v uho: «Vrži vendar ta jarem sramote raz sebe. Oprosti se obsodbe, ko tvoje od Boga ti izročene moči ginevajo, svet pa mož toliko potrebuje. Le jedna beseda, jedno ime zadostuje. S tem še ne izdaš spovednega zaupanja, kdo drugi te bo oprostil, mučenik duhovniških dolžnostij boš; celi svet bo gledal na te in tvoje ime občudovaje imenoval. Se ne pregrešiš na sebi samem in na službi, ki si se ji posvetil, ako se za celih deset let obsodiš k tej nedelavnosti. Pomisli, deset, deset dolgih let. Boš jih preživel? In ako tvoje zdravje premaga vse trpljenje in zopet prostost dosežeš, ne ostaneš potem izgnanec, hudodelnik, katerega celo službeni tovariši zaničujejo in katerega si ne bodo upali v svoje družbe sprejemati?»

(Dalje sledi.)

pomaga za politični boj? Bolj so tlačeni, bolj so ponižani, kakor mi ubogi Slovenci, ki nimamo nič drugega, kakor kmete, delavce in kapelane. A ti naši ljudje se drže krepko in imajo zavednost in moštvo. To nas drži, in edino le v organizaciji priprostega naroda je naša rešitev. Jedro ljudstva moramo ohraniti krepko in zdravo, poučevati ga moramo, družiti v gospodarskih in političnih društvih, in neprestano poučevati. Potem lahko gre čez nas burja tujih navalov. Odbila nam bo veje, ki štrle visoko v zrak, a deblo naroda bo ostalo in poganjalo vedno nove, sveže mladike.»

Shod avstrijskih vinogradnikov se bo obhajal v Kremsu na Nizje Avstrijskem meseca septembra prihodnjega leta. Zraven bo tudi razstava vinogradniškega in kletarskega orodja.

Sodba o naših sodiščih. «Spodnještajski Slovenci ne morejo stopiti v sodno dvorano s pomirljivim čuvstvom popolnega zaupanja, temveč le s posebnim strahom in trepetom. Ker edno je gotovo. Četudi jim ni treba udajati se strahu glede stvarne razsodbe njihove zadeve, ali če so povabljeni le kakor priče in nimajo na izidu pravde nikakšnega zanimanja, vendar ne bodo zapustili sodne dvorane brez mnogih občutnih žaljenj, ki so jih pretrpeli na svojem narodnem čuvstvu, in ta žaljenja so jim bila prizadeta od državno nastavljenih uradnikov vedoma, da velikokrat z namenom, v vsakem slučaju pa z vednostjo justične uprave. Tu obstoja nakana v zaničevanju in zapostavljanju slovenskega jezika pri sodiščih na Spod. Štajerskem.» Tako je sodil o naših sodiščih poslanec Biankini dne 4. novembra v državni zbornici.

Postopanje davčnih oblasti. Občina Vsehrom na Češkem je bila lani in letos po uimih hudo prizadeta. Čeprav so bili l. 1900 vsi pridelki uničeni, vendar se je odpisalo vsega skupaj samo 200 K davka. Letos se je zopet cenilna komisija izrekla, da so uime vse pridelke uničile. Okrajno glavarstvo pa je v Vsehrom naznanilo, da bo koncem novembra prišlo v Vsehrom rubit zavoljo neplačanih davkov. Češki agrarni (poljedelski) poslanci so se vsled tega pritožili pri finančnem ministerstvu. Kako pa se postopa nasproti bogatinom, razjasnil je na jednem slučaju poslanec Daszynski v državni zbornici, ko je rekel: «Ali ne znate, da je sedanji deželni (gališki) maršal, voditelj gališkega deželnega zbora, poverjevalec davkov? Ali je tajnost, da je ta mož, ki ima en milijon čistih dohodkov, kot poverjevalec davkov najprej priznal samo 90.000 gld. čistega dobička in še le pozneje na prigovarjanje grofa Korytovskega 200.000 gld. Torej je še vedno odtegnil 800.000 gld. obdačenju. In ta mož, ta poverjevalec je grof Andrej Potocki, sedaj voditelj častivrednega gališkega deželnega zbora.»

Dopisi.

Iz Konjic. (Zborovanje »Katol. političnega društva.«) Katol. politično društvo je zborovalo v nedeljo popoldne v Konjicah. V prav velikem številu so se zbrali udje, kar nam kaže, kako se naši kmetje zavedajo. Sploh z veseljem opazujemo, da se je že marsikateri konjiški okoličan vzdramil vsled obnašanja in postopanja konjiških nemčurjev.

Točno ob 3. uri otvori prvomestnik zborovanje. S prijaznimi besedami pozdravi zborovalce in omeni imenitnost dneva, ker so ravno ta dan pred 12. leti prišli dr. M. Napotnik, preslavni konjiški rojak v Maribor kot knezoškof. Odposlje se jim tudi udanostna izjava društva. Nadalje predlaga, da se čestita knezu Ernst Windisch Grätz o priliki zaroke njegovega prejasnega sina Otona z nadvojvodinjo Elizabeto. Knez se je takoj brzojavno zahvalil. Slednjič zahvali se društvo prestolonasledniku Fran Ferdinandu zavoljo protektorata katoliških šol.

Nato podeli besedo g. Bele-tu, potovalnemu učitelju iz Maribora. Ta znani strokovnjak podučil v dobro premišljenem govoru zborovalce, kako jim je ravnati z vinogradi sedaj, ko se tudi našim krajem bliža trtna uš in se je tu in tam že prikazala. Vsi so z vidnim zanimanjem sledili govoru.

Med tem govorom stopi v krasno okinčeno zborovalno dvorano č. g. drž. poslanec Žičkar, katerega so vsi s krepkimi živjoklici pozdravili.

Po končanem poduku g. Bele-ta dobi naš velezaslužni poslanec V. kurije besedo. Ker je bilo že pozno, je v kratkih pa jednatih besedah razložil stanje slovenskih poslancev na Dunaju. Omenil, kaj so že storili in kaj še nameravajo storiti naši poslanci, ako jim bode pripuščalo surovo obnašanje Vsenemcev v državnem zboru. Zborovalci so glasno pritrjevali besedam govornikovim in so se mu zahvalili za to trudapolno in dolgo pot.

Še drugi bi radi spregovorili, pa ni bilo časa zaradi pomanjkanja časa. Vsprejela se je le še resolucija zaradi vseučilišča v Ljubljani, ki se je poslala držav. zboru. Ponovila se zopetno prošnja za dvojezične poštne pečate. Ob polu 6. uri zvečer je prvomestnik z velikim navdušenjem sklenil zborovanje.

Celje. (Narodni trgovci). Žalostne razmere! Pod geslom «svoji k svojim» brali smo pred kratkim v «Domovini» pritožbo trgovcev, da se narodnjaki ne držijo tega gesla in ne zahajajo samo k njim kupovat svojih potrebščin.

Dolžnost vsakega Slovenca bi bila, se tega gesla držati, ker se na ta način gospodarsko razvijamo in jačimo, nasprotnika pa tudi nehote slabimo.

Ravno tako pa imajo tudi trgovci dolžnosti napram narodu. Naj bi nastavljali v svojih trdkah izključno slovensko osebo in bi tako dali Slovincem, s katerimi hočejo kupčevati, tudi zasluzka.

Sicer se držijo večidel vsi trgovci tudi pri nastavljanju uslužbencev gesla «svoji k svojim», imamo pa eno trdko, v katerej so v tem obziru res žalostne razmere.

Koliko nad in upanja smo imeli, ko se je ta trgovina ustanovila. In sedaj? Vodja trgovine je pristen Nемец, njegov namestnik tudi, oba slovenskega popolnoma nevesča, par komijev nemčurjev, potem še le nekaj komijev in slednjič hlapcev — Slovencev. Torej tudi tukaj je Nемец gospod in Slovenec hlapec, in to je slovenska trgovina? Svetovali še bi posestniku te trgovine, da si odjemalce naroči tam kje od nemškega Gradca.

Nemci vzamejo si za uslužbenca sicer nemško misleče, pa slovenskega večje uslužbenca, da lažje kmete na svojo stran dobijo. V tej trgovini pa še tega ni. Ali človek more verjeti, da je to slovenska trgovina, če pride notri ter nagovori vodjo slovenski, in ta ga gleda kakor ostrmel, pa ga besede ne razume. Ali je to narodna trgovina?

Sv. Trojica v Slov. gor. (Bela žena.) Nemilo so doneli zvonovi oni terek; pretresljivo je zvenel iz ust sestero duhovnikov in odmeval otožni «miserere»; velik pogreb se je vil od cerkve Sv. Trojice na pokopališče; glasno ihtenje pogrebcev je pa jasno pričalo, da je bela žena zopet pokosila drago, ljubljeno osebo. In resnično! Pobralla je smrt eno najboljših krščanskih žen trojske župnije, Marijo Vogrin. Ime Vogrin je vsakomur znano po celem šentlenartskem okraju. Saj je g. Anton Vogrin, mož ravno umrle žene, dolgo časa bil načelnik okrajnega zastopa, saj je ta mož še sedaj odbornik tega zastopa, odbornik posojilnice in okrajne hranilnice, in dolgo vrsto let je cerkveni ključar. In rajna njegova žena je bila ravno tako daleč poznana kot vrla žena, vzgledna, krščanska mati. Troje otrok je zapustila, dve hčerki, izmed katerih je ena učiteljica in enega sina. In ravno ti trije otroci so pravi biseri trojske župnije. Sin Aleš, star kakih 19 let, je vzgled pravega slovenskega in kr-

ščanskega mladeniča: naroden kakor oče, pobožen kakor rajna mati. Sleherni dan, po zimi in po leti, je pri sv. maši! Pri fantovski družbi je najmarljivejši ud in izvrsten pevec. Zaupno zremo na njega. Mirno in sladko je pač lahko zaspala blaga mamica, saj je svoje materinske dolžnosti tako večno in zvesto dopolnila. In taka vrla žena, ki je bila tudi odločna Slovenka pač zasluži, da se je spominja »Slovenski Gospodar«, katerega je kaj rada prebiral. Bog ji daj večni mir in pokoj, blagemu možu in dobrim otrokom Vogrincem pa izrekamo svoje odkritosrčno sožalje.

Od Sv. Marjete nižje Ptuja. (Zaspanost.) Zima, ah ta žalostni jednolični čas se zopet približuje; treba je še samo, da se jug in krivec nekoliko spoprime ter polasata in imamo ga dovolj — snega. Kar se mene tiče, se ga po pravici bojim; imam namreč še raztrgane čevlje. Sicer pa mislim, da se zime več ali manj skoraj nikdo ne veseli, ker je pač le mrzlo!

Rekel sem, »skoraj nikdo« — toraj se se vendar nahajajo ljudje, katerim je ta ne-ljubi gost deveta briga. Pa ne mislite, da so to Bog ve kaki sibirski orjaki, kaj se, to so le Šmarječani, čisto navadni »lūkarji« so to; vzrok pa, da se zime ne bojijo je ta, ker so je vajeni, ker imajo večno zimo — v narodnem oziru sem hotel reči! Res Šmarječani, jaz nočem tajiti, da ste mojstri v »lūkoreji«, povedati pa vam tudi moram, da ste, kar se narodnosti tiče, pravi mrzleki, pravcati zaspanci!

Pred par leti ste si ustanovili bralno in deloma tudi pevsko društvo, ki je spočetka res tudi vzorno vspevalo. Prosim vas, ali ni bilo takrat veselo, ko so se prirejale prav pogosto narodne veselice, pri katerih ste poslušali navdušene govore, kjer so vam zveneli prijetni glasovi domačih pevcev in pevk? Kdo si upa ugovarjati, da je bila takrat pri Marjeti pomlad, da je bilo veselo?

Kako pa je sedaj! Bralno društvo smrči, veselice in petje spijo, Marječani pa kimajo.

Koliko bi se pri nas lahko doseglo! Imamo narodne trgovce, narodne gostilne, sploh ni ga, ki bi nam nasprotoval; še več — človeku res srce krvavi, če vidi, da je kmetsko ljudstvo zelo dovzetno, voljno, ki bi rado kaj izvedelo, ki bi se rado česar naučilo, pa ni človeka, da bi se ga usmili. In poprijetu se jih nevolja, zaspanost. Seveda posledice so neizogibne. Še pred kratkim se je izrazil eden najodličnejših udov, da izstopi, če se voditelj ne bodo bolj brigali za družbene stvari. In ptujski listič — kako se ta lepo širi po naši lepi župniji! Poznam kmete, ki so sicer zelo vzgledni, a »Štajerjev« duh jih je že popolnoma omamil.

Toraj Marječani, navdušenja vam je treba; povzdignite svoje bralno in pevsko društvo vsaj na začetno stališče in ne dremajte več!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Imenovanje. Preč. gosp. prelat Karol Hribovšek je imenovan udom deželnega šolskega sveta štajerskega.

V mariborsko bogoslovje je sprejet abiturijent g. Fr. Letonja.

Iz Slovenjega grada nam pišejo: V četrtek 14. novembra sta bila v Slovenjgradci poročena Alois Fiedler, inženir državnih železnic, in Vilhelmina Viertl, hčer tukajšnjega tovarnarja Vincenca Viertl.

Iz šole. Na šoli Karčovina-Leitersberg sta nastavljeni kot učiteljici gospa Viktorija Lichtenwallner in gca. Mila Schreiner, kot učitelj gosp. R. pl. Kankovsky. V Laporje je prišel kot učitelj g. Anton Hribernik.

Za slovensko vseučilišče so poslale prošnje poslancu Robiču na Dunaj: Kat.-slov.-pol. in gospodarsko društvo, kmečko bralno društvo, kmetijska zadruga in Hranilnica in posojilnica v Jarenini. — Nadalje je za-

htevalo slovensko vseučilišče tudi politično društvo v Šmartinu pri Slov. Gradcu in Konjicah. — Oglasila so se torej na Spod. Štajerskem za vseučilišče najprej naša politična društva na kmetih. Politična društva v naših središčih v Celju, v Ptuj, v Mariboru, kjer je mnogo razumnikov udov, pa molčijo. To je že več kot škandal! Kadar so volitve, takrat so ta društva prva na nogah, da postavijo kandidate, kadar se je treba potegniti za narodne ideale, takrat jih ni. Priznati moramo sicer dobro voljo mariborskega političnega društva, ki je sicer naredilo naskok, a se je vsled nebriznosti v širjih krogih ponesrečil. Lahko rečemo, slovenske zahteve razumevajo se pri nas najbolj v kmetemskem taboru. Za to pa vrli kmetje, vrle kmetске občine in politična društva, le vrlo naprej. Držite visoko vseslovensko zastavo! Zahtevajte slovensko vseučilišče.

V graškem predmestju se je danes v ugodnem trenutku izmuznil isker konj sitnemu nadzorstvu svojega gospodarja ter veselo dirjal proti kolodvoru, da so mu črne grive ponosno vihrale po zraku. A po ulicah tako lepega mesta dirjati, kakor je Maribor, ni dostojno, zato ga je policaj ustavil ter izročil zopet trdni roki gospodarjevi.

Girstmajer Francelj se bo moral dne 23. t. m. zagovarjati pred sodiščem v Ptuj zaradi nekih besed, izgovorjenih v ptujskem obrtnem društvu, s katerimi se je čutil naš deželni odbor razžaljenega.

Povodenj zadnjo soboto in nedeljo je naredila posebno veliko škodo po Savinjski dolini. V gornji Savinjski dolini se je na več krajih utrgal oblak. Voda je podrla mostove, razrušila nasipe, podrla jezove, odnesla zemljo, poplavlila travnike. Pri Celju je dosegla Savinja 6 metrov nad navadnim stanjem. Odnesla je most pri Grenadirju. Cesarski namestnik grof Clary je bil že v Savinjski dolini in si ogledal škodo.

Domače slovstvo. V tiskarni sv. Cirila v Mariboru je ravnokar izšla knjižica pod naslovom: »Kaj pa bodeš?« Nekatere misli o volitvi stanu. Spisal jo je jezuit Jakob Vrhovec v Ljubljani. Knjižica obsega 36 strani velike osmerke in razpravlja temeljito in poljudno za vsakega človeka jako imenitno vprašanje o volitvi stanu. Mnogi mladi ljudje ravnaajo jako lahkomišljeno, ko si volijo stan in potem celo življenje delajo bridko pokoro zato. Ta knjižica daje prekoristne nauke vsem, ki hočejo stopiti bodisi v zakonski stan ali v duhovski stan ali hočejo iti v samostan ali med svetom samski živeti. Lepi nauki so prav spretno zbrani iz sv. pisma in cerkvenih učenikov ter pojasnjeni s primerami in zgledi iz vsakdanjega življenja. Knjižica se dobiva v tiskarni sv. Cirila po 20 vinarjev, po pošti pa po 25 vinarjev. Naročnina se lahko pošlje tudi v znakmah.

Izpite učne usposobljenosti so pred mariborsko izpraševalno komisijo v novemberskem terminu naredili za slovenske ljudske šole sledeči gospodje in gospice: Cajnko Avgust, Černež Ana, Fisolitsch Gabriela, Jankovič Alojzij, Kalschek Ana, Kukovec Elizabeta, Lebar Franc, Lukman Ivan, Majerič Marijeta, Mavrič Karl, Namestnik Anton, Osenjak Marija, Pavlič Milena, Petovar Terezija, Preskar Roza, Sajovic Terezija, Urek Ivan, Valenčak Marija in Wudler Rudolf. Nemških kandidatov oziroma kandidatkinj je bilo 9.

Iz Sv. Bolfenka pri Središču se nam poroča, da se tam bližajo občinske volitve. Nasprotniki poštene slovenske, katoliške stvari so že na nogah. Zato je treba, da se zganajo tudi vsi dobri možje ter se pripravljajo na volitve. Zberimo si zanesljive, za občni blagor vnete moze, ki bodo goreli za občni blagor, ne pa za domači prepri!

Podzemeljska jama na dražbi. »Jama nadvojvode Ivana« ali takozvana »Huda luknja« na Spodnjem Štajerskem pride dne 13.

decembra na dražbo. Dosedanji njen lastnik g. Ivan Vivod je po raznih okolišnih prisiljen storiti ta korak.

Okoliška šola slovenjegraška se je blagoslovila v torek dne 12. novembra. Blagoslovil jo je gospod duh. svetovalec in dekan Slander. Blagoslovljenje se je izvršilo na miren in dostojen način, ne pa s krikom in vikom, kakor dne 10. t. m. pri Nemcih. Naše slovensko ljudstvo je pokazalo, da je že v omiki in lepem obnašanju visoko nadkrililo nemško meščanstvo in tržanstvo!

Sentjurij ob južni železnici. Umrl je tukajšnji posestnik Josip Solinc, star 92 let. Bil je jako bogat, imel je baje čez 40.000 gl. Vse to je bilo pri kmetih razposojeno.

Iz Gočove pri Sv. Rupertu v Slov. gor. nam poroča vrl mladenič, da še tamkaj z občinskimi volitvami ni vse gotovo. Narodna stranka je namreč vložila utemeljen ugovor proti izvolitvam. Kaj ne, gospod sekretar, naši narodni možje se ne dajo tako hitro v kozji rog ugnati, kakor kake nemčurske mežje.

Pri Sv. Barbari niže Maribora je 12. t. m. v Bogu zaspala Marija Krajnc, posestnica v Zimici v 64. letu. Bila je izvrstna mati svojih 6 otrok, najstarejši je nadsprevodnik v Inomostu, drugi c. kr. žandar v Aflencu na Zg. Štajar., ostali so dobri posestniki, med temi eden župan v glavni občini Koreni. Rajna je bila prav dobra gospodinja in zapustila svojim lepo premoženje. Bog se je vsmili na onem svetu, kjer lepše solnce sije, in poplačaj obilo njen velik trud.

Na Videžu pri Slov. Bistrici je izvoljen narodnim županom veleposestnik Hajsek. Živijo!

Nečuvana surovost. Pretekli teden je neke v Slov. goricah pobiral usmiljen brat iz Gradca za uboge bolnike. Nosač je imel vrečo skoro že polno. Da mu ni bilo treba težke vreče nositi k dvema od ceste nekaj minut oddaljenima hišama, vzame prazno seboj, ono pa poslani ob cesti. Ko se brat in nosač mudita v omenjenih dveh hišah, pride po cesti pekovski fant s praznim košem, vračajoč se domu proti trgu. In kaj stori podivjani fantalin zagledavši skoro polno vrečo pšenice ob cesti? Pšenico razsiple in raztrese po cesti, potem pa urno pobere pete. Ko se vrne brat in nosač, zapazita z neizmerno bridkostjo sad svojega truda, lepo rumeno pšenico po cesti raztreseno. Surovež pa je strahovito bežal po cesti proti trgu. In če pristavimo, da mojster tega suroveža razširja »Štajerca« in da ga surovež sam raznaša okoli, potem lahko razumemo tako podivjanost.

Usposobljenostni izpit v Ljubljani. Izkušnje za učiteljsko usposobljenost so prestale sledeče učiteljske kandidatkinje in sicer za učiteljske šole gca. Ana Zupančič v Šmartinu na Paki, za ljudske šole gospice: sestra Terezija Hanzelič v Marijanišču v Ljubljani, Leop. Hotschevar v Šmarju pri Jelšah, Roza Jelenc v Framu, Marija Jeran v Št. Jurju v Slov. goricah, Kaukler-Groschel v Ptuj, Antonija Kračman pri Sv. Lenartu pri Laškem, Fel. Mach v Šmarju pri Jelšah, Roza Miklavc pri Sv. Benediktu v Slov. gor., Pavla Schittnik na Ponikvi, Ana Bernik v Podgorju pri Slov. gradu. Gospodje: Rudolf Kalan v Pišecah, Fran Voglar v Celju.

Sv. Jurij ob Taboru. Na ces. kr. poštne uradu v Št. Juriju ob Taboru se je uvela dne 16. novembra t. l. brzojavna (dnevna) služba.

Volitve v okrajni zastop slovenjegraški se bodo vršile prihodnji teden. Slovenci, na noge! Posebno kmetje, pazite, da ne pride okrajni zastop v roke nemških meščanov! Vsak mož mora k volitvi, sicer propademo. Nevarnost je velika, da nam vzamejo meščani in njihovi privrženci okrajni zastop. Naši politični nasprotniki delajo že na vse sile, da bi dobili večino in s tem gospodarstvo čez celi okraj v svoje roke. Slovenski kmetje, ali boste to pripustili? Ali boste dovolili, da tuje gospodarijo čez vas?